

in 't licht gegeven stukje, geheel in de manier en den geest der dichtvoorbrenngselen van zijn tijd, maar een der beste, dat even goed van Bellamy had kunnen wezen als van diens vriend van der Palm, en daarenboven merkwaardig is door de herinnering, die zich voor den dichter daaraan hechte, en die hij zoo te rechtertijde wist op te halen en te pas te brengen. Ik laat ze er op volgen.

D E E I K.

O telg der lang vervlogen jaren,
 Mijn hoofd leun' zachtjes aan uw stam:
 Geen tijd noch storm verdorre uw blaren,
 U zeng geen zonne- of bliksem vlam!
 'k Zie 't beekje uw achtbren voet besproeijen,
 En spelend langs uw wortel vloeijen,
 Hoe kromt zich deez' beladen tak:
 Nog ruischt, nog schudt hij heen en weder,
 Straks buigt hij op den stroom zich neder,
 En huwt aan 't spiegland watervlak.

Weldadige eik, sints hoeveel dagen,
 Heeft uwe schaeûw dees vloed gekuscht?
 Hoe meenig hart, door druk verslagen,
 Vond hier weer zachte kalmte en rust?
 De middag zag hem eenzaam dwalen
 Verstikt door smart en zonnestrallen,
 O zoo zijn oog slechts weenen kon! ...
 Hij zag, hij leefte zich in uw lommer,
 Zijn hart werd kalm, vergat zijn kommer,
 Zijn oog werd straks een tranenbron.

Hoe dikwerf hebt ge een paar beminden
 Voor 't brandend vuur des daags gedekt,
 En daar ze op nieuwe vondjes zinden,
 Ook nieuwen lust in 't hart verwekt.
 'k Zie Damon met zijn Roosje vrijen,
 Door duizend kuische stoeijerijen